

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Zofia Kubalska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy A. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania A. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 1 października 2014 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 34/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 października 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 września 2014 r. odmówił A. P. prawa do emerytury dla osób kontynuujących ubezpieczenia emerytalne i rentowe. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że zgodnie z art.55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440), ubezpieczonemu urodzonemu przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet oraz posiada okres składkowy i nieskładkowy co najmniej 20 letni może być obliczona emerytura w oparciu o składki emerytalne zgromadzone na koncie ubezpieczeniowym z uwzględnieniem ich waloryzacji o ile wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r i kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i nie pobrał wcześniej przyznanego świadczenia choćby za jeden miesiąc. Prawo do emerytury nauczycielskiej przyznane zostało wnioskodawczyni na podstawie decyzji z dnia 9 września 1998 r.. Wypłatę świadczenia podjęto od dnia 1 września 1998 r.. Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. łącznie 35 lat, 6 miesięcy i 10 dni okresów składkowych i nieskładkowych (k. 18 t. III a.e.).

Odwołanie od decyzji złożyła w dniu 5 grudnia 2014 r. A. P.. Wskazała, iż zaskarża decyzję z dnia 30 października 2014 r.. Domagała się jej zmiany poprzez obliczenie emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej przy zastosowaniu art. 55.. Podniosła, iż w związku z wezwaniem organu rentowego przedłożyła wraz z wnioskiem o przeliczenie emerytury wg najkorzystniejszego wariantu, zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1998 -2001 i 2006 – 2007 oraz zaświadczenie o dochodach za lata 2009 -2011. Z uwagi na spełnianie wszystkich określonych w ustawie w art. 27 warunków do uzyskania emerytury– urodzenie przed 1 stycznia 1949 r., kontynuowanie ubezpieczenia po osiągnięciu wynoszącego 50 lat wieku emerytalnego oraz wystąpienie z wnioskiem o przyznanie emerytury po

31 grudnia 2008 r. odmowa organu rentowego ponownego ustalenia emerytury na podstawie art. 55 w zw. z art. 26 powołanej ustawy nie znajduje żadnego oparcia ani w obowiązujących przepisach ani utrwalonym orzecznictwie sądów (odwołanie k. 2-9 a.s.)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wnosił o jego odrzucenie na podstawie art. 199 kpc, bowiem w dniu 30 października 2014 r. nie wydano żadnej decyzji dotyczącej emerytury skarżącej. Decyzją z dnia 1 października 2014 r. odmówiono wnioskodawczyni prawa do emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej z uwagi na wypłacanie emerytury od dnia 1 września 1998 r. do nadal. W przypadku uznania, że odwołanie A. P. dotyczy decyzji z dnia 1 października 2014 r. organ rentowy wniósł o jego odrzucenie z uwagi na upływ 30 dniowego terminu do złożenia odwołania (k. 5 a.s.).

W toku procesu, na rozprawie w dniu 20 maja 2015 r. A. P. wskazała, iż jej odwołanie dotyczy decyzji z dnia 1 października 2014 r. odmawiającej prawa do emerytury naliczonej zgodnie z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach. Wskazała, iż wiosła odwołanie bez uchybienia miesięcznego terminu do jego złożenia. Z uwagi na wyjazd nie przybywała w miejscu zamieszkania do 20 listopada 2014 r.. Po powrocie zapoznała się z przesłanymi przez organ rentowy decyzjami z dnia 1 października 2014 r. i na początku grudnia 2014 r. złożyła odwołanie (k. 26v -27 a.s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. urodziła się w dniu (...) (bezsporne).

W dniu 4 września 1998 r. r. złożyła wniosek o ustalenie prawa do emerytury we wcześniejszym wieku (k. 1-2 t.I a.e.). Z dniem 31 sierpnia 1998 r. został rozwiązany stosunek pracy z pracodawcą - (...) w S. (k.4 t.I a.e.). Decyzją z 9 września 1998 r. przyznano wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 września 1998 r. (k.11 t. I a.e.). Po przyznaniu prawa do wcześniejszej emerytury wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie. Od 1 września 1998 r. do 31 sierpnia 2001 r. pracowała w(...)w S. w wymiarze 15/22 etatu. Decyzją z dnia 20 września 2001 r. w związku ze zmianą stażu pracy wnioskodawczyni ponownie ustalono wysokość świadczenia (k. 45, 48 t.I a.e., k. 5 t.II a.e.).

Po rozpoznaniu wniosku z dnia 27 stycznia 2006 r. organ rentowy przyznał A. P. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2006 r. (k. 12 t.II a.e.). W okresach od dnia 1 marca 2006 r. do 12 lipca 2006 r., od 1 września 2006 r. do 31 marca 2007 r., od 1 stycznia 2007 r. do 31 marca 2007 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w(...) w S. w pełnym wymiarze czasu pracy (k. 12,21, 27 t.II a.e.). W związku ze zmianą stażu pracy organ rentowy przeliczał świadczenie emerytalne (k. 17, 25 t. II a.e.). W okresach od dnia 1 października 2009 r. do 30 czerwca 2010 r, od 1 września 2010 r do 30 czerwca 2011 r. wnioskodawczyni była zatrudniona w (...)w S. w Akademii (...) na podstawie umowy zlecenia, od uzyskanego wynagrodzenia odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne (k.33, 41, 46, 50 t. II a.e., zeznania wnioskodawczyni k. 26v a.s.). W związku ze zmianą stażu pracy organ rentowy przeliczał świadczenie emerytalne (k. 37, 49 t. II a.e.).

W dniu 12 września 2014 r. A. P. złożyła wniosek o emeryturę, dołączając do niego zaświadczenie (...) w S. o wysokości wynagrodzeń uzyskanych podczas zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia w okresie od 1 października 2009 r. do 30 czerwca 2011 r. oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu w (...) w S. w latach w 1998 , 1999, 2000 , 2001, 2006 i 2007 (k 1-6, 7, 8-9 t.III a.e.). Decyzją z dnia 1 października 2014 r. organ rentowy w rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 września 2014 r., przyznał A. P. emeryturę od dnia 1 września 2014 r.. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z poprzedniej decyzji przyjęty do obliczenia emerytury wyniósł 121,08 %. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 1220,89 zł. wynosi 1478,25 zł. . Po waloryzacji od 1 marca 2014 r. wyniósł 2849,80 zł. wysokość świadczenia od 1 września 2014 r. wyniosła 2078,39 zł. . Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił łącznie 35 lat, 6 miesięcy i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Wnioskodawczyni została poinformowana, iż w celu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia powinna złożyć odpowiedni wniosek wraz z korektą zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z wynagrodzeniem za lata 1999 oraz 2007 z uwagi na błąd w zaświadczeniu Rp 7 w podsumowaniu składników wynagrodzenia oraz zaświadczenie Rp z dochodem z tytułu umowy zlecenia za lata 2009-2011 (k. 16-17 t. III a.e.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 października 2014 r., wydaną również po rozpatrzeniu wniosku z dnia 12 września 2014 r. organ rentowy odmówił A. P. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że z uwagi na przyznanie wnioskodawczyni prawa do emerytury nauczycielskiej na podstawie decyzji z dnia 9 września 1998 r. oraz podjęcie wypłaty świadczenia od dnia 1 września 1998 r., nie ma możliwości obliczenia świadczenia zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1440). Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania organ rentowy przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. łącznie 35 lat, 6 miesięcy i 10 dni okresów składowych i nieskładkowych (k. 18 t. III a.e.).

W dniu 27 października 2014 r. A. P. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury wg najkorzystniejszego wariantu, dołączając wystawione w dniu 14 października 2014 r. zaświadczenie (...) oraz zaświadczenie o wysokości wynagrodzeń uzyskanych na podstawie umów zlecenia w latach 2009-2011. (k. 19-21 t.III a.e.). Z uwagi na wyjazd nie przybywała w miejscu zamieszkania do 20 listopada 2014 r.. Po powrocie zapoznała się z przesłanymi przez organ rentowy decyzjami z dnia 1 października 2014 r. i na początku grudnia 2014 r. złożyła odwołanie od decyzji z dnia 1 października 2014 r., na podstawie której organ rentowy odmówił przyznania prawa do emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej (k. 27 a.s.).

Sąd w toku niniejszego postępowania zobowiązał organ emerytalny do hipotetycznego ustalenia wysokości emerytury zgodnie z wnioskiem z dnia 12 września 2014 r. na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 55 ustawy oraz do wskazania czy tak wyliczona emerytura jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy emerytalnej (k. 27 a.s.).

W wykonaniu zobowiązania ZUS ustalił wnioskodawczyni hipotetyczną wysokość emerytury w oparciu o wskazany art. 26 ustawy emerytalnej od 1 września 2014 r. na kwotę 1554,28 zł.. Wskazał, iż kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 557161,29 zł., kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 26901,09 zł zaś średnie trwanie życia 203 miesiące. Suma kwot pobranych emerytur wynosi 268544,45 zł. Ustalona wysokość (1554,28 zł) jest niższa od ustalonej w myśl zasad art. 53 (1670,04 zł) oraz obecnie pobieranej przez wnioskodawczynię emerytury przyznanej decyzją z dnia 1 października 2014 r., od dnia 1 września 2014 r. w kwocie 2078,39 zł. (k. 31 a.s.).

Pełnomocnik wnioskodawczyni nie zgodził się z dokonaniem wyliczeniem podnosząc, iż podstawą obliczenia emerytury powinna być kwota kapitału początkowego w pełnej wysokości tj. 557161,29 zł bez pomniejszania jej o pobrane już kwoty emerytur. Przepis art. 55a FUS nie ma zastosowania, bowiem wniosek o przeliczenie świadczenia na podstawie art. 55 ustawy został złożony w 2014 roku (k. 35 a.s.).

W odpowiedzi na wezwanie Sądu (k. 36 a.s.) organ rentowy ustosunkowując się do zarzutów pełnomocnika wnioskodawczyni wskazał, iż wnioskodawczyni nie przysługuje prawo do emerytury na podstawie art. 55 ustawy o emeryturach i rentach w związku z art. 27 tej ustawy, ponieważ wnioskodawczyni pobiera wcześniejszą emeryturę od dnia 1 września 1998 r. nie spełnia więc warunku wystąpienia z wnioskiem po raz pierwszy po 31 grudnia 2008 r. oraz warunku nie pobierania świadczenia choćby przez jeden miesiąc. Wysokość hipotetycznej emerytury została wyliczona zgodnie z wnioskiem A. P. z dnia 12 września 2014 r. , na dzień 1 września 2014 r.(k. 43 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 13 października 2015 r. pełnomocnik wnioskodawczyni ponownie podniósł, iż w dokonanych przeliczeniach organ rentowy niesłusznie pomniejszył podstawę obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składek, bowiem taki sposób obliczania został wprowadzony dopiero w przepisie 55a dodanym ustawą z dnia 5 marca 2015 r., która weszła w życie w dniu 1 maja 2015 r.. Pomniejszenie podstawy obliczenia emerytury o wypłacone kwoty wcześniejszej emerytury na podstawie art. 25 ust. 1 b ustawy emerytalnej nie ma również zastosowania w przypadku wnioskodawczyni , bowiem urodziła się przed 1 stycznia 1949 r. (k. 48-56 a.s.).

W związku z wezwaniem Sądu (k. 57 a.s.) organ rentowy ponownie dokonał hipotetycznego wyliczenia emerytury A. P. na podstawie art. 26 ustawy w zw z art. 55 ustawy o emeryturach i rentach, bez pomniejszania podstawy o sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed obliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie społeczne. Przy przyjęciu zwaloryzowanego kapitału początkowego 557161,29 zł, kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 26901 zł., średnie trwanie życia wynosi 203 miesiące. Wyliczona kwota emerytury zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej na dzień 1 września 2014 r. wyniosła 2877,15 zł (k. 60 a.s.).

Pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie wysokości emerytury wnioskodawczyni na kwotę 2877,15 zł. (k. 64 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie przytoczonych wyżej dowodów. Okoliczności wynikające z treści dokumentów znajdujących się w aktach sądowych i w aktach rentowych nie były kwestionowane przez strony. Wiarygodność tych dowodów nie budziła też wątpliwości Sądu. W tej sytuacji na wiarę zasługiwały również złożone w toku postępowania przez wnioskodawczynię zeznania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawczyni nie jest zasadne

Zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) zwanej dalej ustawą emerytalną ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

Według art. 26 ust. 1 ustawy emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Przepis ten umożliwia ustalenie najbardziej korzystnej wysokości świadczenia przyznanego na podstawie art. 27. Umożliwia on ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na starych zasadach według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. na zasadach art. 26, o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60/65 lat życia i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r., a emerytura obliczona w myśl art. 26 okaże się wyższa niż obliczona zgodnie z art. 53.

Ewidentnie z przepisu tego wynika, że jeśli chodzi o czasokres kiedy wniosek może być złożony, datą graniczną jest data złożenia wniosku po dniu 31 grudnia 2008 r. Przepis nie zawiera nakazu aby wniosek był złożony po osiągnięciu wieku emerytalnego. Brak też ograniczenia, że w przypadku przyznania jakiegokolwiek emerytury obliczonej na dotychczasowych zasadach - tj., zgodnie z art. 53 nie przysługuje prawo do zastosowania art. 55 ustawy i obliczenia emerytury w myśl nowych zasad – tj. zgodnie z art. 26. Warunku takiego nie zawiera przepis art. 55 ustawy emerytalnej

Odnośnie charakteru i celu oraz zasad związanych z ustaleniem emerytury na podstawie art. 55 ustawy emerytalnej wielokrotnie wypowiadał się zarówno Sąd Najwyższy a także Sądy Apelacyjne, wyjaśniając reguły dotyczące tej emerytury.

W wyroku z dnia 10 lipca 2013r. wydanym w sprawie II UK 424/12, na który powołuje się pełnomocnik wnioskodawczyni Sąd Najwyższy wskazał, że ubezpieczony urodzony przed dniem 1 stycznia 1949 r., który osiągnął powszechny wiek emerytalny, kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę dopiero po dniu 31 grudnia 2008 r., może złożyć wniosek o wyliczenie tego świadczenia niezależnie od tego, czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą. Przepis art. 55 u.e.r.f.u.s., umożliwiając

ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. wyliczenie emerytury w wieku powszechnym według jej art. 26, zrównuje w pewnym sensie sytuację tych osób (urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r.) z sytuacją osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., które (jeśli nabyły prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym albo do tzw. emerytury wcześniejszej) mogą, osiągając powszechny wiek emerytalny złożyć wniosek o ustalenie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wyliczanej według art. 24 u.e.r.f.u.s. Jeżeli więc nie może być kwestionowana możliwość kilkakrotnego przechodzenia na emeryturę, a w treści art. 55 u.e.r.f.u.s. brak zastrzeżenia, że wniosek o przejście na emeryturę w powszechnym wieku przez osoby objęte art. 27 ma być pierwszym wnioskiem o przejście na emeryturę (o nabycie statusu emeryta), przepis ten (art. 55 u.e.r.f.u.s.) należy rozumieć jako przyznający prawo do złożenia wniosku o wyliczenie emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, jeżeli ubezpieczenie było kontynuowane po osiągnięciu wieku 60/65 lat, a wniosek został złożony po dniu 31 grudnia 2008 r. niezależnie od faktu przejścia przez te osoby na emeryturę wcześniejszą lub w niższym wieku emerytalnym.

Cytowany wyżej pogląd Sądu Najwyższego wynikał także z wcześniejszych orzeczeń. I tak wyroku SN z 4 lipca 2013r. w sprawie II UZP 4/13 Sąd Najwyższy podjął uchwałę i także stwierdził, że osoba, która spełniła wszystkie przewidziane przepisami warunki, ma prawo do kapitałowej emerytury. Jej uzyskanie nie jest uzależnione od tego, czy ubezpieczony składa pierwszy wniosek o świadczenie. Bowiem ubezpieczony urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r., który po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego kontynuował ubezpieczenie i wystąpił o emeryturę po dniu 31 grudnia 2008 r., ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r. poz. 748), niezależnie od tego czy wcześniej złożył wniosek o emeryturę w niższym wieku emerytalnym lub o emeryturę wcześniejszą.

Identyczne stanowisko zawarł SN w wyroku z 7 listopada 2013r. w sprawie II UK 143/13 stwierdzając dodatkowo, że skorzystanie z prawnej możliwości obliczenia wyższej wysokości emerytury nie wymaga od uprawnionego wskazania "korzystniejszej" metody obliczenia przysługującej mu emerytury w wyższej wysokości (od ustalonej na podstawie dotychczasowych zasad), ani nie pozostaje do uznania dla organu rentowego (nie jest "fakultatywne").

W kontekście przytoczonych orzeczeń należy uznać, że stanowisko w tej sprawie jest ugruntowane i orzecznictwo sądowe utrwalone.

Stanowisko pełnomocnika wnioskodawczyni powołującego się na cytowane orzecznictwo Sądu Najwyższego i domagającego się w związku z tym ustalenia wysokości emerytury wnioskodawczyni na podstawie art. 26 w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej jest chybione. Ustalenie wysokości świadczenia wg określonych w tych przepisach zasad jest bowiem możliwe tylko w sytuacji gdy wysokość tak obliczonej emerytury jest wyższa od emerytury ustalonej w myśl art. 53.

Wysokość świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni obliczonego na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej wyniosła 1670,04 zł (przyznanej decyzją z dnia 1 października 2014 r. 2078,39 zł.) zaś wysokość świadczenia ustalonego na podstawie art. 26 jest niższa wynosi bowiem 1554,28 zł. (k. 31 a.s.)

Jak słusznie wywodzi pełnomocnik wnioskodawczyni art. 55a jako nieobowiązujący w dacie wydania zaskarżonej decyzji nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Konieczność dokonania pomniejszenia podstawy wymiaru emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur, w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne wynika z analizy przepisów powołanej ustawy o emeryturach i rentach.

Zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2013 r. przepisem art. 25 ust 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2013 r. poz. 1440 -jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26 b, 50, 50 a, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. –Karta Nauczyciela (Dz. U. Nr 97, poz. 674 ze zm.) podstawę obliczenia emerytury o której mowa w art. 24 , ustaloną zgodnie z ust 1 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. W nowym systemie - zdefiniowanych składek , gdzie świadczenie nabywa się

za okresy ubezpieczenia, wysokość świadczenia zależy od sumy zaewidencjonowanych składek. Pobranie emerytur na podstawie wskazanych wyżej przepisów oznacza więc skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym od 1 stycznia 2013 r., odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 stycznia 2015 r. III AUa 445/14).

W sprawie bezsporne jest, iż wnioskodawczynie od dnia 1 września 1998 r. nieprzerwanie pobiera emeryturę. Przez część tego okresu była zatrudniona w Gminnym Przedszkolu w S. na podstawie umowy o pracę następnie w Akademii (...) na podstawie umowy zlecenia.

Wnioskodawczynie urodzona (...) prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (art. 27 ust.2 ustawy emerytalnej) nabyła po ukończeniu 60 lat, a zatem w dniu (...) r..

W chwili uzyskania wieku emerytalnego z uwagi na zatrudnienie na podstawie umowy o pracę miała opłacane z tego tytułu składki na ubezpieczenia społeczne emerytalno-rentowe. W dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego nadal kontynuowała ubezpieczenie społeczne i miała opłacone terminowo składki na ubezpieczenie społeczne.

Wniosek o emeryturę, a właściwie o obliczenie jej wysokości według „nowych zasad” tj. art. 55 w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej, wnioskodawczynie złożyła w dniu 12 września 2014 r. a więc po uzyskaniu wieku emerytalnego, mając już ustalone prawo do emerytury. Wnioskodawczynie nie spełnia jednak ustawowej przesłanki niezbędnej do ustalenia świadczenia zgodnie z jej wnioskiem. Wysokość świadczenia emerytalnego wnioskodawczynie obliczonego na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej jest bowiem niższa niż zaś wysokość świadczenia ustalonego na podstawie art. 53.

Z tych względów z mocy powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.